

HENKILÖKOHTAISESTI

Anu Vuola: Ranskan ja Sveitsin kautta raamattutyöhön

Teksti Tuomas J. Salo, kuva Timo Eskola

Emme avaa Raamattua vielä. Sen sijaan saamme eteemme lapun, jossa lukee osa Johanneksen evankeliumin loppua. Ryhmästä puolen tulee muistella, kuinka raamatunkohta jatkuu. Toisen puolen taas tulee keksiä sille oma jatko. Kun vastaukset on purettu, avaamme Raamatun. Moni ihmettelee: ”Näinkö se oikeasti jatkuikin?” Näimme tuon raamatunkohdan uusin silmin.

Yllä kerrotun raamattuopetuksen piti Anu Vuola, joka kävi STI:ssä opettamassa opiskelijoille ja muille oppijoille toiminnallisia keinoja Raamatun opettamiseen. Teologian maisteri Anu Vuola on kolmen lapsen äiti ja töissä Raamatunlukijain Liitossa raamattutyön koordinaattorina ja raamatunlukuopas Liftarin päätoimittajana. Sivutyönä hän toimii lasten ja nuorten raamatunluku- ja harrastelehti Donkin päätoimittajana. Sen lisäksi että hän tuottaa materiaalia lapsille ja nuorille, hän on nyt myös kouluttanut aikuisia käyttämään toiminnallisia keinoja Raamatun opettamisessa: ”Kun sanoma on Raamatussa niin hieno, niin jotta se menisi perille ja opettajakin oppisi jotain, opettamisessa voi käyttää muitakin keinoja kuin sitä, että yksi puhuu ja muut kuuntelevat.”

Anu on kotoisin Nurmijärveltä ja kävi koulunsa Rajamäellä lähellä Alkon tehtaita. Rippileirillä hän oli Vivamossa, minkä jälkeen hän oli mukana seurakuntanuorten ja Kansan Raamattuseuran toiminnassa. Eniten hänen tulevaisuudensuunnitelmiinsa vaikuttivat hyvät uskonnonopet-

tajat, jotka pitivät tuntien lisäksi raamattu- ja rukouspiirejä. Anu pyrki Helsingin teologiseen tiedekuntaan vuonna 1988 yhdessä kahden ystävänsä kanssa, ja kaikki pääsivät. He asuivatkin yhdessä siihen asti, kunnes Anu meni naimisiin. Entisten uskonnonopettajien ansiosta tiedekunnan linja ei tullut yllätyksenä.

STI:hin Anu tutustui heti ensimmäisenä opiskelupäivänä, kun hänen tutorinsa, Juha Muukkonen, vei ryhmänsä tutustumaan edellisenä vuonna perustettuun instituuttiin Pohjoisella Rautatienkadulla. Anu ei tiennyt siitä mitään etukäteen, mutta muistelee kiitollisuudella instituuttia, jonka tiloissa oli tuolloin vain pieni luokkahuone, kokoushuone ja kirjasto. Anu tutustui siellä moniin ystäviin, kuten esimerkiksi Lauri Vartiaseen. STI oli turvallinen ja kodikas paikka, kun taas yliopisto oli jotenkin hahmoton, sillä opetus tapahtui eri puolilla kaupunkia. Instituutissa kuitenkin sai hyvää opetusta, sillä aina saattoi luottaa, että luennoilla opetetun asian voi hyödyntää myös käytännössä. Anua vain hieman harmittaa, että hän olisi voinut viettää STI:ssä

enemmänkin aikaa.

Vuonna 1995 Anu lähti miehensä ja lapsensa kanssa Ranskaan, sillä hänen miehensä teki diplomityötään Sveitsissä rajan tuntumassa. Alkuperäiset kymmenen kuukautta venyivät kymmeneksi vuodeksi, joista kuusi viimeistä he viettivät Sveitsin puolella, missä he rakensivat talon, ja heille syntyi kaksi lasta lisää. Lapset kävivät paikallisessa koulussa ja perhe paikallisessa seurakunnassa, missä Anu myös oppi ranskan kielen, vaikka ensin ymmärsi vain yhden sanan sieltä, toisen täältä. Ihmiset olivat siellä todella mukavia ja kutsuivat usein syömään. Lopulta Anu suoritti kielestä tutkinnonkin. Hän piti myös pyhäkoulua suomalaisille lapsille ja oli mukana suomenkielisessä seurakunnassa, mitä nyt lastenhoidolta pystyi. Kotiäitiys oli hänelle pääasia.

Anu oli Helsingissä opiskellut opettajan opinnoista lähes kaiken, mutta ulkomailla opinnot jäivät taka-alalle. Jossain vaiheessa tuntui jo siltä, että hän ei ikinä

valmistuisi, sillä opettajapuolella olisi pitänyt mennä vielä harjoitteluunkin, mikä ei ulkomailla ollut mahdollista. Anu kuitenkin kirjoitti pro gradu -tutkielmaansa ja suoritti tenttejä. Lopulta hän päätti, ettei halukaan uskonnonopettajaksi ja vaihtoi koulutusohjelmaa. Aivan viimeiseksi Anun piti tenttiä pahamaineinen Novum-tentti. Edellisestä kreikan kurssista oli tosin niin paljon aikaa, että kirjaimetkin olivat unohtuneet. Tuntui hyvältä kuitenkin olla maisteri, vaikka teologia oli muuten kovin kaukana arkielämästä.

Perheen palattua Suomeen Anu toimi pienellä paikkakunnalla opettajan sijaisena – tosin uskonnonopettajille ei koskaan tarvittu sijaisia. Siinä sivussa hän alkoi myös kirjoittaa Donkkiin ja tuli lopulta sen päätoimittajaksi. Opetustyö oli kuitenkin uuvuttavaa. Kun hän eräänä iltana vuonna 2010 oli kolmituntisen työpäivän jälkeen aivan poikki, soitti Jukka Norvanto hänelle: Raamatunlukijain Liitto tarvitsi pääsihteerille väliaikaista sijaista ja kansainvälisen kokouksen järjestäjää. Anu suostui, ja työ oli hänelle "oikein passeli". Vähitellen työkuvaan tuli lisää projekteja, ja pari vuotta sitten hänestä tuli RLL:n vakituinen työntekijä. Vaikkei hänellä varsinaista opettajan pätevyyttä olekaan, nykyään hän taas opettaa. Nyt hän kokee olevansa omalla paikallaan.

Nykyisissä tehtävissä tarvittavia tietoja ja taitoja Anu ei juurikaan ole saanut tutkintonsa kautta, vaan ne ovat kerääntyneet vapaaehtoistyössä ja muun opettamisen kautta. STI:stä hän sai luottamuksen siihen, että Raamattua voi tutkia tieteen keinoin, vaikka se onkin Jumalan sanaa. ”Raamatun sanaan tulee keskittyä, niin ettei se jää pelkäksi koristeeksi.” Jo työnsäkin puolesta Raamattua opettavalle Anulle Raamatun lukeminen ei ole mikään pakko tai suoritus, vaan virkistävä lepoetki.